

Nosaltres no volem descendir al terror a que vol portarnos, per a defugir i desvirtuar nostra campanya el senyor Boet.

Repetim que jutji 'l poble entre ells i nosaltres.

Les entremeliadures del Comte

Han anat passant les dates, i s'han succeït aquestes, sense qu'encara apagués la decissió del Comte, per a declarar la ferxa de la sessió permanent en el Congrés.

Celebrà la reunió de la majoria en un saló de son palau, i després d'haverla obsequiada amb un té, sense volguer sapiguer nosaltres els efectes del principi actiu, els hi endressà poc mes o menys el següent discurs: Amics meus; el temps avensa i se nés esdevinguda l'hora de que pensém que la constitució obliga a tindre els presupostos, o sia a que havem de tindre legalitzada la seva situació economica i com aixó es fá difícil per la única opinió seria que tenim, quina és la dels regionalistas, havem de donar a aquestos la batalla i prepararnos per a anar a la sessió permanent.

Nosaltres ignorem lo que aquella insípida majoria deuria pensar, encare que amb un cervell empalsegat com el que deuen tenir aquells senyors, es de presumir que s'olsament mourian lo cap i varvotearian algunes paraules d'agraïment envers l'anfitrió.

La cosa no pot esser mes clara; una minoria que convençuda del seu comés, i de la misió que la ha portada a el Parlament, estudia amb tota serenitat l'obra economica i revolucionaria d'un Govern i després de ben estudiada la combat perquè enten atenta a tota moralitat i proposa amb esmenes, modificacions beneficioses per a el contribuent, i enlloc d'atendre les indicacions nobles dels nostres amics, surt el govern combaten amb tota sanya l'empresa santa i enlairada dels veritables patricis, i procura per tots els medis aburrirlos i ferlos fracasar devant de l'opinió.

Tal procedir, impropí de tot un president de Consell de ministres, enlloc de restar autoritat als adversaris, se la resta a si mateix, perquè realment es una vergonya el viure enmatllebat, tal com viu un govern com el d'en Romanones. Discordies a cada moment, crisis a cada instant, amances d'expulsió a cada segón, i amb tot aquest conglomerat, l'apoi precari dels *idóneos*, dels *republicans*, i dels *liberals de guardarroquia* que hi han en el Congrés i en totes les entitats i llocs ahont els lliberals del inclit Compte de Romanones intenten manar.

Vaja, que seguir aquest pas n'es una vergonya tindre governs que ni saben manar ni disposar.

Nosaltres no sabem si en tota l'obra d'aquest govern hi ha; prevaricació, ignorancia o ignocencia. El poble ho dirá.

Enaltint una obra de la Mancomunitat

Vetaqui un projecte portat a cap per a la Mancomunitat de Catalunya, digne

de tota lloança per aquell que vulgui arrufar qualques moments les cabories i tramoyes del viure, i endinsar llur inteligencia en els llocs ombrius, empro, feconds, de la ciencia.

Varies poblacions de la montanya tindran unes salas espaioses, resguardades de tot xibarrí, com en les grans capitals, empro d'un reculliment molt mes adequat pera l'obra qu'alli dintre, desgranant lletres i capint conceptes, farán els frecturosos de conreuar llur saber.

En les capitals, un se fica dintre una biblioteca, llegix versos que l'hi parlen a lo mes intim del cor, que l'hi fan bategar, sots son sentiment. L'hi sembla transportat en els llocs ont la fada exala paraules amoroses, boi i sonant el flociol en la plaça d'aquell poblet edificat sota el turó, sobre quin s'hi oviren els murs enronats d'un antic castell feudal. I alli dintre, ont ni tan sols s'hi sent la fresa del saltironar de les mosques, son cor somnia i sa pensa s'instrueix, i de mica en mica, aquelles lectures l'hi trassen el camí de la vida que indecís espera per l'endemá de sa juvensa. Mes jail que al eixir, el fantasma de sempre, el burgit del viure ciudadá, l'hi esvaeixen del tot, aquelles hores fantasioses, ont tan bé s'hi recreava, i aixís, l'ambient de vida, no es compatible amb l'instrucció qu'ell apren en aquells llocs.

En la montanya, ont fins are, estabem mancats d'un medi eficas qu'ens esbrinés les impresions sotils produïdes per les visions anacréontiques i bucòlfiques de la Naturalesa, ja tindrem un medi senzill de cultivar nostra espiritualitat, i aquest será aquelles salas espaioses i rublertes de llibres, ensemps que será també, el lligám que juntará el jovent de la ciutat amb el de la terra aspre. Are, quan el montanyenc baixará a la ciutat, hi anirá ungit d'un sentiment natural, conreuat laboriosament, i no tindrà que aclofar la testa per el mirar irónic del ciudadá.

I are, nomes nos cal, que'l jovent catalá, aplaudixi unanimitat, l'obra esplendorosa, portada a cap per la Mancomunitat, malgrat, les conxorxes d'aquells que tot hu cifren a individualismes.

JOSEP SALA.

L'Alhambra

El passat diumenge celebrá aquesta societat la anunciada vetllada prenenthi part, a mes de la "Juventut Alhambriana", l'orquestra La Catalana i els joves musics Srs. Santiago Margenat, Francesc Mas i Lluís Fernandez.

Començá l'acte llegint poesíes els joves Miquel Joseph, Segimond Terricabras i Josep Bosch.

Les poesíes eren «La Ganiveta», «La Mariona» i «Els balcones Veins», totes foren fortament aplaudidas.

Els joves Antoni Brugés i Marius Massó, recitaren el dialecte «Per la Patria» que al final resoná un aplauso general.

Els joves Santiago Margenat i Lluís Fernandez, feren sentir tres peses de violoncel lo i piano, essent executadas

molt armoniosament, i que foren molt aplaudides.

El jove Josep Tapiés, director de la Orquestra «La Catalana» acompanyat del piano per En Francesc Mas, tocá tres pesas de violí que foren executades amb tota la maestría i aplaudides fortament.

També tocaren tres pesas la part de corda de la orquestra «La Catalana» prenenthi part el jove Margenat amb el violoncel lo, escoltant al final molts aplausos.

El jove Pineda, cantá l'aria d'els «Molinos de Viento» acompanyant lo al piano el jove Lluís Fernandez, essent cantades amb molta finura.

En Vicens Boix, director de la «Juventut Alhambriana», en nom del president de la mateixa (quin no havia pogut assistir per les moltes ocupacions) doná les gracies al selecte public que omplena el local, tenin paraules per a la gran obra de cultura qu'está portant a cap aquesta societat i enaltin la presidencia i Junta de «La Alhambra» per l'apoi que hi han trobat sempre, acabant la seva peroració dient que la tasca que aquesta «Juventut» a empres es de cultura art i patria.

El public coroná amb un nutrit aplauso el discurs d'en Vicens Boix.

Seguidament la «Juventut Alhambriana» posa en escena les obres en un acte «Al Peu de La Creu» i «La Criada Nova».

Els joves que prengueren part en les dugues obres foren: En Marius Masó, Ernest Sitjes, Felip Camp, Joaquín Mogas, Joan Tió, Nicolau Godina, i la jove primera actriu Na Joana Bosch.

La representació, fou com totes les que representa aquesta Juventut i per aixó el public hi assisteix, perquè sap que lo que anuncian ha d'esser ben representat i executat, perquè ja saben que aquesta «Juventut» sap lo que fa i representa.

Nosaltres preguem a aquesta «Juventut» que continui la seva tasca empresa ja que la mateixa és de gran cultura i art, que be prou, falta fa en el nostre poble.

V.

ESPURNES

Diu el periódic de nostre Batlle:

«DIVENDRES:—Ens diuen que per a despistar l'ex quefa dels lliberals va citar als seus a una reunió, la qual tingué lloc en el restaurant «Lyon d'or» de Barcelona y en la qual se varen pendre acorts de resonancia.

Apostariem qualsevol cosa a que la tal idea de reunir-se en l'esmentat restaurant, va sortir de cap de l'afamat autor de «La mistela calenta».

¡Té cada pensada el nostre amic!

¡I cada relliscada el periódic del Batlle!

El senyor Barangé el divendres aná a Barcelona amb la seva Sra. Esposa i nevots per a disposar i assistir al enterro del seu cunyat, germa de sa Esposa i pare dels seus nevots Maria i Enric Marcó.

Que l'autor del «Carnet de la Setmana» fantasegi sempre i ens endossi cada filfa que fa tremolar el misteri, no tenim inconvenient en deixarho passar, pero volguer fer brometa i aprofitar per a sos fins una desgracia de familia ho